

Stopy Duše

Číslo 0/2020

Úvodem

Předkládáme nové okultní periodiku, které chce navázat na svého jmenovce Stopy duše, vycházející v letech 1921-25. Na současném tuzemském trhu neexistuje mnoho periodik, které by se věnovalo specificky hermetismu, ať už si pod tímto slovem představíme magii, alchymii či astrologii. Na konci minulého tisíciletí zde bylo pouze významné periodikum Svět magie (1999-2001, vyd. Ivo Železný) a dále pak revue Logos, existující dodnes.

Stopy Duše budou budou výjimkou, která se jednou měsíčně (vychází vždy 8.) dostane formou internetu do rukou čtenářů, studující zájem okultismu.

Věříme, že články z archivů českého hermetismu nejsou jen poplatné době, proto se zde budou objevovat různé dobové články - až na některé výjimky ze současnosti.

Za kolektiv 0 čísla, skládaného na kolenou - editor.

Acharat

Theofil Kahle-Danieli: Astrokabbalistika

Kabbala jako okultní tradice západu jest výlučně židovského původu a vznikla jako tajné učení z biblického esoterismu (Starého Zákona). Tuto vlastně spekulativní filosofii náboženskou tradičně předávali a úzkostlivě střežili eminentní vykladači Thory (Zákona Mojžíšova), kteří svoji hloubkou a vzletností ducha předstihli obvyklé talmudisty, konfidující tuto tradici, spíše pro pravidla, zvyky a obřady života občanského, v knihách Mišna a Gemara. Vlastní kabbala je obsažena v knihách Jecira a Zohar, v níž je mistrně znázorněno mystické stvoření tří světů a jejich božského vztahu, podle deseti čísel a 22 hlasivek nebo písmen hebrejské řeči, dohromady tvoříc 32 cest a pilířů, kterým chápeme moudrost božskou a všehomírné kosmické utvoření. O tomto všem pojednává teoretická kabbala, mezitím co jedna její praktická část, která jest ostatně velmi obsáhlá, převážně aplikuje tyto mystické symboly čísel a písmen na člověka a jeho život podle jména a dat narození. Jest to tak zvaná astrokabbalistika, která nás učí poznati svůj osud a životní zkoušku. Je dáno 22 symbolů, jichž hluboký význam esoterní tkví v hieroglyfismu hebrejské abecedy a Tarotu s analogií astrologických principů. Každé číslo odpovídá některému písmenu abecedy, dále nějakému znamení souhvězdí aneb planetě podle mystické souvztažnosti. Číslo anebo písmeno jest pak nositelem svého symbolu, jak zde následuje.

1. A – Vůle – Merkur

Nositel tohoto čísla disponuje převážně silnou vůlí, vrozenou inteligencí, kterou chce samostatně řídit svůj osud; k tomu se připojuje hodně logiky, ruční dovednosti, obchodní talent, výmluvnost, počítařské vlohy a krátce vlastnosti odpovídající planetě Merkuru.

2. B – Moudrost - Panna

Toto číslo dává spíše vnitřní, hlubokou moudrost, odpovídá esoterním poznání tajných věcí; vystupují zde silné pedagogické vlastnosti, dotyční všimá si maličností, které snadno ujdou jinému oku, vyznačuje se vlastnostmi služebnými.

3 – G – Manželství – Spojení - Váhy

Jest to číslo svaté, které spojuje protiklady. Nositel vyznačuje si silnou přitažlivostí osobní, i sám touží po přátelství a druhém pohlaví; nechce být sám, chce se spojit, sdílet s druhými svůj život. Toto číslo reprezentuje jakákoli spojení, manželství, lásku, přátelství, do jisté míry i umělecké

založení. (Pokračování.)

Karl von Eckartshausen¹: Kostova cesta zasvěcením do Bílé Magie

Kosty byl knížecím synem, jehož otec vládl kdysi zemi při břehu Gangu. Brzy v útlém mládí zemřeli mu oba rodiče a on ponechán výchově mravného Dachmana, který s největší péčí postaral se o jeho duševní vývoj.

"Očekává tě v budoucnu veliký osobní převrat," pravil k němu Dachman, "neb tvým úkolem bude vládnouti lidem a proto dříve, nežli státi se to může, musíš být králem sama nad sebou a ovládat veškeré své vlastní vášně."

Kosty naslouchal vždy s napjatou pozorností učení svého přítele a sledoval vše s upřímnou duší; jeho oko neopustilo nikdy ústa starcova, dokud tento o velikých pravdách přírody mluvil.

Dachman bydlel vzdálen všeho světového ruchu a velkých měst, v tichém šeru posvátné pusty, kde stál jeho chrám, zasvěcený vznešenému světlu, moudrosti.

V tomto zátiší byl Kosty až do 15. roku svého věku vzorně odchován a jeho duše zde zasvěcena těm nejvyšším pravdám přírody.

Kvapem blížil se památný den jeho 15. roku zrození a slunce lesklo se v plné kráse nad horami, když Kosty ještě klidně spal pod růžovým keřem, když žhavé jitro první přinášelo pozdrav budoucímu dnu.

Chráněn ochranným duchem nevinnosti, nezkušený dosud v nebezpečí a zápasu života, bylo jeho oko klidně přivřeno. Prsa příjemně oddechovala a na ústech jevil se milý úsměv, právě tak příjemný jako růže, jež vyrůstaly na jeho tvářích.

Dachman stál před ním a slza třpytila se v jeho oku, když takto naň pohlížel. Dojemný byl obraz tohoto setkání. Vážnost a úctu budící vzezření Dachmanovo, opravdovost, jevící se na jeho čele a něžnost, zářící z jeho oka, podivuhodně se lišila od příjemné krásy Kostyho, v němž probouzela se ctnost a krása v poupěti, a u Dachmana již dozrávala v plné síle.

Dachman přiblížil se k mladíkovi, uchopil něžně jeho ruku a pravil: „Probud' se, Kosty, a přijmi mé požehnání.“

Kosty otevřel oči, uchopil ruku starcovu, poklekl u jeho nohou a přijmul jeho požehnání.

„Patnáctý rok věku svého jsi dožil,“ pravil Dachman; „Božství volá tě ku vyššímu poslání, tvým určením jest mě opustiti. Jdi, sleduj věrně hlasu božského, ale uvaž dobře, Kosty, že musíš prožiti mnohé zkoušky dříve, než obdržíš toho, k čemu jsi určen. Koruna, kterou máš jedenkrát nositi, musí být předem vydobyta, proto bud' poslušen mých rad a mého učení, nenech se nikdy opanovat vášněmi, vzpomeň sobě vždy, že povolán jsi sám vládnouti jiným. Staneš-li se pánem sama sebe, pak můžeš vládnouti jiným. Staneš-li se pánem sama sebe, pak můžeš být jist, že bohové posvětili tě za krále. Necháš-li se však ovládnout náruživostí a vášní, pak jsi a zůstaneš poddaným, nemoha nikdy

1 Příklad Karel Sezemský.

vládnouti, ba naopak vášně budou tebe ovládat a ty budeš jejich poddaným otrokem.“

„Tuším velikost pravdy, které mne učíš, ale kde naběru sil k jejímu plnění, když tebe musím opustit?“

„Mudrci praví jsou všichni vždy v jednotě ducha a spojení,“ pravil Dachman, „následuj mé učení a Božství tě nikdy neopustí, ono ti bude ve všem nápomocno. Patř na slunce, jak nádherně se na obzoru leskne; ono nevzдалuje se nikdy od nás, jsouc vždy připraveno nás ohřáti i osvětliti. Temnota noci, která je zakrytá, závislá je od zeměkoule, kterou obýváme a která se od něho odvrací. Tak právě, myslí Kosty, neopustí tě nikdy síla dobra, dokud ty sám zůstaneš dobrým; pak-li že ty sám dobro opustíš, tu bude zlo jen přirozeným následkem tvé chybné cesty. Pamětliv buď, Kosty: Naše určení jest, povznést se k světlu. Omyl a temnota pokrývají zemi, domýšlivost a vášně ovládají lidstvo, tvým určením jest vésti lid blíže ku světlu a jak bylo by to tobě možné, když by temnota tvé nitro zahalovala? Jdi tudíž, projdi cestami tvých zkoušek a dopřej mi té radosti k stáru, bych tě spatřil jedenkrát plného síly a moudrosti, na trůn otců tvých nastoupiti.“

Co takto Dachman s ním hovořil, zářilo slunce již vysoko nad palmami. Po přiměřené snídani, jež sestávala hlavně z ovoce a mléka, zavedl Dachman mladíka do chrámu Světla. Zde vrhl se Dachman na zemi a vroucně vzýval Prabytost všech bytostí o požehnání pro Kostyho. Pak vzal jej za ruku a vedl jej do vedlejší síně, kde nalézalo se příhodné oděnění rytířské. Toto brnění odevzdáváje Kostymu, pravil:

„Přilbice budiž ti ctností, která tě ochrání před každým nárazem špatnosti. Opatrnost budiž tvým pancířem, tvým štítem moudrost a tvá vůle tvým bodcem, pomocí jehož pokoříš všechny své nepřátele.“

Pak jej vyvedl na vysoký pahorek, jehož jméno bylo Temnost a zde, padnuvše si do náručí, naposledy se rozloučili, mezitím co slunce právě poledne bylo dosáhlo.

Nedaleko toho vrchu bydlela věhlasná čarodějnice, jež se jmenovala Nectnost a byla velice věhlasnou svou svůdností a krásou, neméně pak nebezpečná, okouzlující svou nádherou. V blízkosti jejího paláce byla nádherná jeskyně. Vše, čím příroda v plné své kráse překypovala, bylo zde soustředěno, kde Nectnost trávila radostné večery, aneb před zářnými paprsky poledního slunce se ukrývala.

Kosty se obrátil, ohlédl se ještě častěji zpět ku svému otcovskému sídlu a slzy draly se mu do očí. Dříve, než toto zrakům jeho zmizelo a takto v zamyšlení kráčeje, bezděky octnul se před jeskyní, v které sobě hověla, ležíc, Eschem (Nectnost). Zděšen, ustoupil o krok zpět, když spatřil její nádhernou podobu. Okouzlivě zvedala se jemně dýchající její ňadra, černé lesknoucí se vlasy hluboko splývaly, vlníce se po alabastrově bílých ramenech, toužebná láska usmívala se z jejích rtů a její zrak zářil leskem vycházejícího slunce, když

otevřela oči. Zaražen ustoupil Kosty zpět, když naň Eschem pohlédla, žár lásky vzňal se v jejích prsou pro tohoto mladíka, a dlouhým pohledem zíral jeden na druhého, dříve než byli schopni vzájemně slova pronést, Konečně přerušila mlčení Eschem a pravila:

"K čemu máš toto brnění, tuto výzbroj, mladý válečníku? Láska trůní ve tvém zraku, jsi stvořen, bys užíval radosti a ne ku zabíjení. přistup jen blíže a budme spolu šťastni; chci s tebou vše rozdělit, co je mým majetkem a není toho málo. Jsem právě tou největší královnou a mé panství prostírá se od východu až ku západu, od polední strany až do půlnoční. jmenuji se Eschem (Nectnost) a jsem královnou smyslna, má moc je neomezená a mé kouzlo stále působící. Vítězím nad králi světa bez boje a meče, oni nosí na sobě mé řetězy a já řídím je dle mého účelu. Když já chci, vraždí se tisíce a když si přeji, zachvívá se celá země. Mám vše ve svých rukou, činím lidstvo šťastné i nešťastné dle mé vůle a nic nedovede čelit mému násilí."

Kosty užasl nad řečí Eschemi. "Jsi skutečně krásná, Eschem," pravil "a cítím ve svém nitru, že bys mě mohla rozdráždit, ale rci mi, co bys činila s nezkušeným mladíkem, který si tě dosud nezasloužil? Já musím dříve zápasit, vítězit, zásluhy si dobýt, bych stal se tebe hoden."

"Jsi oklamán, jinochu," pravila Eschem, "Kdo ti vštěpoval tyto zásady? Jsi zrozen pro požitky a ne ku práci a namáhání. Pojď, po mém boku má se ti všeho dostat, po čem jen zatoužíš."

Kosty upřel zrak svůj k zemi a zhluboka povzdechl.

"Jsi nerozhodnut, jinochu, " pravila Eschem.

"Ano, nerozhodnut!" odvětil Kosty. "Ó Eschem! Kdybys věděla, jaký boj zuří v mé duši. Rád zůstal bych u tebe a přece, vzpomenu-li zpět, na šediny mého vychovatele, na jeho dobré rady a lásku ke mně..."

"Miloval tě starý Dachman?" tázala se Eschem.

"Zda-li mne miloval?" odvětil Kosty.

"Nuže, pak chce zajisté tvé štěstí. Proč by jsi měl předem zbytečně zápasit, když mohu já tobě skrze lásku království zjednat? Odlož svůj štít a svou helmici; v náručí přátelském není ti toho zapotřebí."

Bázlivě ohlédl se Kosty a nedůvěřivě pozoroval planoucí zrak Eschemi. "Jsem ochoten zůstat u tebe, ale nesmíš mne od toho zrazovat, abych si zasloužil tvé lásky," pravil Kosty. "Statečnost je ozdobou muže. Napřed chci bojovat, vítězit a pak teprve odpočívat. Tvá láska má být odměnou mých zásluh."

Mezi tím co Kosty takto mluvil, přivolala Eschem své služebnice; jedna z nich se jmenovala Samoláska, druhá Zištnost.

"Zde," pravila, "Kosty, představuji ti ty nejvěrnější z mých služebnic. Jejich věrnost rozmnožuje mou vládychtivost nad lidmi. Pak-li bys mne chtěl opustit, vezmi je sebou jako průvodčí, lehce projdeš světem a lidé se podrobí tvé nadvládě."

Když Echem mluvila tato slova, pojala Kostyho za ruku a zavedla jej do svého

paláce. zde vkročili do prostorné síně, která přeplněna byla na všech stránkách nádhernými obrazy. Byli zde samí sultáni, šlechtici a králové.

"Kdo jsou tito mužové?" tázal se Kosty.

"To jsou vesměs moji otroci, které já ovládám pomocí mých služebnic - skrze Sebelásku a Zištnost, jejich náruživosti jsou mými spojenci, kteří je udržují stále ve svých poutech a následkem toho mohu s nimi činit co chci."

"A či je tato podoba, jež tam osamělá visí tamto v koutě?" pravil Kosty, ukazuje na obraz, jenž byl v šeru jizby zavěšen.

"To je Beram," odvětila Eschem, "vzdorovitý král, který si mne dosud neoblíbil. Marně s ním zápasím již po mnohá léta; nepřístupno je jeho srdce, neb on zamiloval si mou protivnici."

"Kdo jest tato, smím-li zvědět," tázal se Kosty.

"Zde můžeš i její podobiznu spatřit," pravila Eschem a při této rozpravě zavedla jej do malého skvostně upraveného pokojíku. Zde uprostřed líbezných květů zavěšen nádherný obraz. Kosty pozoroval jej s napnutou pozorností, při čemž shledal, že vyznamenává se zvláštní pravidelností ve tvarech, tak že se zdál nádherou býti nepopsatelným. Jeho srdce vzplanulo pro tuto božskou krásu a Eschem brzo zpozorovala, že tento obraz zanechal nesmazatelný dojem v duši mladého muže.

"Ty neznáš tuto ženu, Kosty?" pravila. "Jest velice klamnou a žádá od lidí věci, které nejsou v jejich přirozenosti. Ona je samotářkou a vzdaluje se všeho požitku smyslna. Ti, kteří ji chtějí blíže poznat, musí se touto cestou za ní vydat. Obývá místo skoro nepřístupné a žádá od svých ctitelů tu největší sebeobětavost. Ó Kosty, měj se na pozoru před touto podvodnicí. Ona by tebe i mne učinila nešťastnou, tebe by mne odloudila a co by byla Eschem bez Kostyho?"

Hluboce zamyšlen stál Kosty po delší dobu zde, načež následoval, mechanicky kráčeje, okouzlující jej Eschem.

Slunce bylo právě pozvolna zapadlo a krásné červánky purpurovým nachedem zbarvily vše okolo. Kosty po boku Eschem ztrávil příjemně mu předloženou večeři a ještě dlouho do noci v příjemném hovoru, tak že měsíc stál již hodně vysoko, když konečně Eschem odkázala jej na lůžko, které nedaleko její jeskyně, pod růžovým keřem bylo umístěno.

Kosty opustiv Eschem, sice ulehl, ale spánek vzdaloval se jeho víček; i jal se pozorovati nádhernou přírodu svého okolí, klid noci, bledý měsíc, který tak magicky záře na obzoru se chvěl, a konečně přemítal o dojmech právě prožitého dne.

Brzy počaly se v jeho duši vynořovat myšlenky na Eschem a hned zase zalétala mysl k nádhernému obrazu, který spatřil v jejím pokojíku a v jehož tazích vyzníval něco tolik božsky nádherného.

"Co mám činit?" pravil sám k sobě, "mám opustiti Eschem, která mě vroucně miluje a která se mě tak pohostinně ujala, neb mám vyhledat neznámou, jejíž

obraz tak hluboce se v duši mou vryl?" - "Ó, Dachmane," myslel u sebe, "kdybys byl u Kostyho, ty bys jej jistě nenechal zápasit v tak hrozně nejistotě!" Mezi tím, co takto pro sebe mluvil, přibližovala se k němu průsvitná, vzdušná bytost; krásný a zářící byl její obličej, průzračná celá postava.

"Jsem tvým dobrým géniem," pravila, "a nikdy tě neopustím, Kosty, dokud zůstáváš věren pravdě a jejím zásadám, kterým tě Dachman vyučoval. Prchni na úsvitu nového dne z tohoto okolí, neb ono je sídlem smyslnosti, zapřísáhlé to nepřítelky moudrosti, obraz, který jsi viděl, byl obraz Moudrosti. Vyhledej ji, hled' získati si její lásku a budeš pro vždy šťasten."

Nyní zmizela náhle bytost, právě tak, jako krůpěj lesknoucí se rosy se tratí v paprscích vysoko stojícího již slunce. Kosty byl by měl mnohé k namítání, ale bylo již pozdě; postava byla pryč. Posvátný klid rozhostil se kol něho, dojemná hodina půlnoční byla již hodně dávno minula, když Kosty konečně na chvíli usnul, unaven prožitými dojmy.

Netrvalo však dlouho a počalo svítat. Skřivan vznesl se s jásavou písní do prostoru, by pěl Tvůrci Všehomíra prvý chvalozpěv. Cvrček zasvištěl v travině a chladivý vánek nesl se mírně krajem, oznamuje příchod prvých červánků probouzejícího se dne.

Kosty rychle se probav ze svého spánku, zvedl se na svém lůžku a prchl. Cesta vedla jej ku velkému nedalekému lesu, v kterém se pomalu více a více tratil, až ztrativ úplně veškerou cestu, ocitl se mezi hustým hvozdem a nebetyčnými horami. Temnota a samota jej brzy obklíčily a mimo smutné noční sovy a nějakého skalního supa nespatriil žádného živoucího tvora více. Dle slunečních paprsků poznával, že je asi poledne, ale žádné byliny ani plodu ovocného nenalézal, aby se mohl posilnit, ba ani pramene vody nenašel, kde mohl by svlažit své usychající rty. Takto bloudil dále touto trudnou samotou, až schylovalo se k večeru; ze vzdálí zaslechl občas řvaní lvů a nebo vytí vlků a strach počal se zmocňovati jeho duše. "Co se stane ze mne," myslel si; "avšak přece jenom jsem zde na tom lépe, nežli kdybych byl zůstal u Eschem," přemítal dále. "Nebezpečí, které mi zde hrozí, může zahubit nanejvýš mé tělo, avšak tam bývala by mnoho utrpěla má duše. Takto jsem na tom vždycky lépe," pravil si a jeho nitro se utišilo. (Pokračování.)

Emanuel Lešetický z Lešehradu: Magie umění

V pozemském našem hemžení
zvláštní silou obdařeno je umění.

Magickou mocí
působí od srdce k srdci,
když slovy je vyjadřováno.
A mnohému člověku dáno
jím vysoké zasvěcení,

jimž uvádí do nadšení
pokorné posluchače...

A výtvarník barvou a linií
nesčetné zástupy se opíjí,
hovoří sochou a obrazy,
promítá duší odrazy
svých nevšedních vizí,
jež lidem ve všedním žití
jsou v shonu pro chlebu cizí.

A nad vším největší hudba,
metafysická sudba,
jež pojí vše národy k sobě,
hovoří ke každé době
nejúchvatnější řeči,
povznáší, sbratřuje, léčí
a otvírá výhledy věčné
do říše nekonečné.

Tajné Bratrstvo tvoří,
umělci všech dob a věků,
v nichž posvátný oheň hoří,
sen o člověku,
jenž stvořen je k vyššímu žití
a jemuž v chrám pravdy a krásy
v temnotách rukou svou svítí.

Emanuel Hauner: Encyklopedie zapomenutého vědění

A.

Abaddon (hebr.)

propast. Talmud nazývá tak nejhlubší místo gehenny, t.j. pekla. Později abaddon znamenal též anděla zkázy a smrti, ve středověku zlého ducha, ďábla.

Abnormní (l.)

neb abnormální je to, co se odchyluje od ustáleného pravidla, zvyku, tvaru, činnosti atd.

Abnormita (l.)

Odchylnost, nepravidelnost, zrůdnost.

Abrakadabra

jest magická formule sestavená ze slova abrakadabra do trojúhelníka tak, že

písmena jeho píše se pod sebe tím způsobem, že v každém řádku postupně se vynechávají obě krajní písmena, až trojúhelník vyvrcholí střední písmenem a. Této formule užívalo se při zahánění nemocí jako zaříkadla a talismanického lekovadla.

Abraxas. (ř.)

Toto slovo neznámého původu často se vyskytuje vyryto řeckými písmenami do drahokamů, na nichž vyryty byly též jiné tajemné značky a obrazy. Abraxas byly v podobě závěsků a prstenů nošeny jako talismany přívrženci gnostické sekty Basilidiánů. Abraxas jest prý mystický název božství a jeho číselný význam je solární (sluneční) t. j. 365.

Absolutní. (l.)

Odpoutaný ode všeho, beze všech vztahů, ničím nepodmíněný a neomezený, neměnný, svrchovaný; opak absolutního jest relativní (viz toto.).

Absolutno. (l.)

Nepodmíněné, samo sebou jsoucí, naprosté jsoucno, jako podstata (duchovní) života ve vesmíru.

Abstinence. (l.)

Zdrženlivost částečná neb úplná od požívání některých pokrmů (hlavně masitých) a nápojů (lihových).

Abstinent. (l.)

Člověk nepožívající buď masité pokrmy neb alkoholické nápoje.

Abstraktum. (l.)

Pouhý pojem věcí.

Abstraktní. (l.)

Vyvozený z konkrétního (viz toto), tedy bez přívlastků vymežitelný sám sebou, odtažitý, všeobecný.

Absurdní. (l.)

Odporný, nesmyslný, s pravdou se neshodující.

Adequatní, Adekvátní. (l.)

Přesně se shodující, dokonale něčemu se rovnající.

Adam. (h.)

První člověk dle Mojžíšovy kosmogonie; znamená, červený, rusý; byl tak nazván dle načervenalé barvy hlíny, z níž byl stvořen. Učitelé židovské kabaly praví, že první Adam byl Adam Kadmon (Kadmon znamená prvotní) byl první a nejdokonalejší emanací Božství.

Adamité

původně byli ve 2. stol. po Kr. gnostickou sektou; chtěli obnoviti stav rajske nevinnosti potlačováním smyslných žádostí, zavrhováním manželství a zdrženlivosti, chodili nazí. V 15. stol. založil ve Francii sektu Adamitů jistý Picard. V Čechách Adamité či Naháči vystoupili v 15. stol. v okolí Jindřichova Hradce a Veselý nad Lužnicí, zavrhovali každé náboženství, žili komunisticky u veliké nevázanosti, pleníce a vraždíce v okolí; roku 1421 je Žižka vyplenil

nikoho z nich nešetřě. Se zásadami a názory jejich setkáváme se ještě v 19. stol.

Adaptace. (l.)

Použití, přizpůsobení, vhodné utvoření.

Adaptovati. (l.)

Použití k něčemu, přizpůsobiti něco něčemu.

Adar. (h.)

Dvanáctý měsíc posvátného, církevního roku a šestý občanského roku u Hebrejců. Shodoval se více méně s našim únorem. Měl 29 dnů. Zednáři nazývali tak svůj desátý měsíc.

Addi. (hebr.)

Čtvrtý měsíc židovského roku.

Adept. (l.)

Člověk, jenž dostihnul vytouženého, zvláště duchovního cíle. Dříve užívalo se toho slova pro mistry v umění alchymickém, zasvěcené v tajemství Velikého Díla, t. j. v tajemství zhotovení kamene mudrců, čímž proměňovali méně cenné kovy v drahé (zlato a stříbro). V nové době užívají slova adept hlavně theosofové k označení těch, kteří duchovním výcvikem (jógou) získali zasvěcení do nejvyšší moudrosti a tak stali se mistry a učiteli duchovními.

Âdi. (skt.)

První, prvotní. V theosofických naukách znamená âdi nejvyšší úroveň vesmíru.

Adi Buddha. (skt.)

První a nejvyšší Buddha. Věčné světlo.

Adi Buddhi (skt.)

Prvotní moudrost.

Aditi. (skt.)

Vedický název pro mulaprakriti.

Adonai. (h.)

Jméno boží. (Jest to množné číslo slova Adoni, což značí Pán můj) Kdekoliv v Písmě sv. psáno jest Jehovah, vyslovují židé vedeni posvátnou úctou k pravému a nevýslovnému jménu božímu slovo Adonai. Dle výkladu moderních kabalistů francouzských Adonai znamená tvůrčí božské síly (personifikované, zosobněné), činné na počátku, t. j. stvoření světa.

Adonis. (ř.)

Osoba řeckého bájesloví a základní (pod různými názvy a podobami) postava všeho starověkého zasvěcení, mysterií. Báje o Adonisovi je asijského původu a vypravuje, že Afrodité (bohyně lásky) zamilovala se do Adonise a svěřila ho bohyni podsvětí Persefoně; ta však se zamilovala do něho také a zdráhala se ho z podsvětí vydati. Zeus (nejvyšší bůh, otec bohů a lidí) rozhodl spor obou bohyň tak, že Adonis bude nějaký čas prodlévati u Afrodity, ostatek u Persefony. Smysl je jasný. Znamená sémě do země vložené vložené, klíčící na jaře, v létě vzrůstající v bylinu, kvetoucí, na podzim plody dávající a na zimu v půdu se vracející, aby pak znovu k životu se prodralo. Obdobný význam v

mysteriích vztahoval se k lidskému životu a smrti na zemi jako příprava pro nesmrtelnost.

Adopce. (l.)

Přijetí sirotka za vlastního dospělou osobou nebo přijetí cizí osoby za člena rodiny. Zednářské lóže přejímají péči o obživu a výchovu sirotků po svých nemajetných neb zchudlých členech. Adopční obřad bývá neprávem zván zednářským křtem.

Adopční zednářství,

jest neuznávaná odnož zednářství, do jehož lóží připouštěny jsou ženy. Bylo utvořeno r. 1774 v Paříži, ale mimo Francii pro odpor zednářů se nerozšířilo.- Až ve 20. stol. se několik ženských zednářských židovských lóží vyskytlo také v Československu, jejich velmistrem byl velmistr zednář bratrské lóže, k jaké se sesterské sdružení připojilo a byl předsedkyni lóže nadřazený, disponoval mnoha právy (veta apod.). Dále se v Československu vyskytlo několik smíšených zednářských lóží; zde už nehrála priorita víra v určené náboženství a lóžím mohla předsedat i žena. (pozn. editora).

Adramelech. (h.)

Syrská modla, z níž středověk udělal d'ábla. Adramelech znamená vznešený král. Zmínka o Adramelechovi je v II. knize královské kap. 17. v 31. Jako sluneční božství měl doplněk v ženském božství měsíčním zvaném Anamelech. Oběma obětovány byly děti jako zápalná oběť.

Advaita Vedanta. (skt.)

Odštěpenecká škola (sekta) Vedantismu, založena Sankaracharyou.

Advaiti. (skt.)

Přívrženec indického učence Sankaracharye.

Adyton. (ř.)

Znamená nepřístupné. (Římané užívali toho slova též ovšem s latinizovanou koncovkou um) bylo nejposvátnější místo chrámové, svatostánek, do něhož vstoupiti bylo dovoleno jen knězi.

Aenigma, enigma. (ř.)

Záhada, hádanka.

Aeon. (ř.)

Aeony tolik co věky, veliké časové oddíly, stáří světa, věčnost. Dle učení gnostiků aeony jsou věčné síly, jež zosobněny vyplynuly z božství, před stvořením viditelného světa, trvají jako duchovní bytosti a kosmické síly. Tyto síly nazývají se proto aeony, protože jsou účastny na věčném bytí Božství a zároveň jsou působci a řediteli postupného vývoje světa.

Aëromantie. (l. a ř.)

Věštění z událostí v ovzduší se odehravších, ale nijak s ním nesouvisejících.

Aether, éther. (ř.)

Vesmírná hmota ve stavu nejjemnějším, neviditelném, nezávažitelném, vše pronikající a světový prostor vyplňující. Představa aetheru je velmi blízká

představám o akaše (viz toto) a astrálním světle (viz toto).

Aetherické tělo, étherické, éterické,

jemná hmota, vyzařující z hrubě hmotného těla člověka a tvořící jaksi jeho obal. Je pojátkem fyzického těla s tělem astrálním. (Pokračování.)

Acharat: Osobnost českého hermetismu

Prof. Milada Lexová

Narodila se 8. 5. 1904 v Hradci Králové. Dcera egyptologa Františka Lexy (1876-1960). Společně se svou sestrou Irenou (1908-1999) byla v dětství ovlivněna zájmem svého otce o starý Egypt, kterému se věnovala studijně: zajímala ji mimo dobové malby i Egyptská mytologie. Vystudovala malířství a scénografii. Spolupracovala se svou sestrou na knize O staroegyptském tanci (Praha, 1930), které graficky doprovodila. Obrázky dále nakreslila do knih svého otce - Výbor ze starší literatury egyptské a Výbor z mladší literatury egyptské (Praha, 1947). Lexová vyučovala na gymnáziích malování; v období 1.9. 1927 až 31.10. 1929 na Státním Čsl. reálném gymnáziu v Jindřichově Hradci, odkud byla přikázána do správního obvodu Zemské školní rady v Brně s určením pro Státní ženský ústav učitelský a přičleněné ústavy v Brně. Zemřela v roce 1994.

J. B. Kerning²: Poučení o průkazu zednářském

Zaměstnáváme-li se nějakou věcí, musíme ji znáti. Chtěl-li by někdo používali štetce, aniž by dovedl malovali, byl by mazal. Chtěl-li by nám někdo s pomocí krásných matematických pouček namluvit, že je matematikem, byl by pouhým lhářem. Chtěl-li by někdo nazpaměť naučeným provedením znamení, dotyku a slova nás přesvědčovati, že je zednářem, nebyl by o nic lepší předešlých.

Vidíš, že celý problém počíná býti vážným. A zcela po právu, neboť obsahuje vše, co člověku je nutné a potřebné věděti, a co mu může dáti takovou svobodu, že již nepotřebuje knihoven, ani škol, ani nauk, nýbrž dovede všechno poznání stvořili ze sebe samého.

Postavili jsme již jednou v zahrádce před Krontalskými lázněmi proti sobě učence a člověka subjektivního, a shledali jsme, že objektivnímu učenci musila bvti ukázána cesta od toho, jenž věděl subjektivně. Tedy pozor! Mluví-li mistr ve svém úřadě a ve své hodnosti, musí všichni, i kdyby šlo o nejetihodnější velmistry nebo dokonce suverenní rytíře a prince přítomné jako posluchači, býti pozorní, jemu naslouchati a hledali pravdu sami v sobě, ve svém nahém a oproštěném lidství.

Lidské novotářství zanedbalo výklad četných symbolů v domněnce, že jsou

2 Překlad Pierre de Lasenic.

bezvýznamné a že zednářství má ještě dosti jiných. K tomu musím kategoricky prohlásili: „*Žádný symbol zednářský není náhodný nebo libovolný, všechny mají podstatný obsah, jsou tím, čím jsou a proto nesmíme se ptáti, co znamená nebo vyjadřuje tento symbol, nýbrž co jest.*”

Ty, jako skeptik, mi však snad budeš odporovali a řekneš: „*Žádný symbol není věcí samou, nýbrž vyjadřuje věc.*” Zeptám se Tě však, co znamená I na učednickém sloupu a můžeš jedině rozumně říci: „*Nevyjadřuje nic, neboť je to I.*”

Konečně, položím-li Ti otázku: „*Co znamená nebo vyjadřuje učednický sloup?*”, tu nemůžeš mi dáti uspokojivou odpověď; zeptám-li se, jak se jmenuje, čili co jest učednický sloup, řekne každý bez rozpaků: „*To jest sloup I.*“

Takovým způsobem dá se pojednávali o všech symbolech, které obsahují poučení o zednářském průkazu. O ostatních můžeš se sám sebe dotazovali a sám si odpovídati.

Zmíněné symboly instrukční jsou dvojího druhu: buď jsou tři obsaženy v jednom pojmu a vytvářejí dokonalý systém, nebo jeden symbol označuje věc, jež se má představití smyslům.

Je dvanáct druhů symbolů, jimiž učedník se může státi a prokázati svobodným zednářem; první z nich je již dávno přehlížen a ponechán náhodnému nazírání nového bratra.

Toto je dvanáctero zmíněných symbolů:

1. Sloupy a oltář.
2. Tři velká světla: kružidlo, úhelnice a bible.
3. Tři malá světla: slunce, měsíc a stoliční mistr.
4. Znamení, dotyk a slovo.
5. Zvláštní druh klepání.
6. Znamení nebezpečí a znamení pomoci.
7. Učedníková práce na hrubém kameni.
8. Učedník pracuje na severozápadní straně chrámu.
9. Ve sloupu I je uloženo pracovní nářadí a mzda.
10. Učedníkovi jsou tři léta.
11. Chrám učedníkův má tři stupně.
12. Chrám svobodného zednářství spočívá na třech pilířích: krása, moudrost a síla.